

„Ди-го, да-го, ди-го, да-го!“
 Щурчо спиръ не знае . . .
 Ехъ, че благо, ехъ, че драго,
 ехъ, че се играе!

Тропатъ, скачатъ сто играча
 въ младата тревица,
 най ми тропа, най ми скача
 жаба Кекерица.

„Ква-ква, ква-ква, и-ха, и-ха,
 снощи ядохъ глъчка,
 снощи вечеръ пакъ ме биха
 съ чубрикова пръчка,

дето не съмъ, леле-варе,
 кжши наредила
 съ меки черги, съ тънко даре
 отъ зелена свила!“

Асень Разцвѣтниковъ

Край селото, подъ една върба
 край рѣката, се бѣха събрали
 нѣколко деца. Най-голѣмото
 между тѣхъ бѣше Живко. Той
 минаваше отъ трето за четвър-
 то отдѣление.

Кой знае отъ кжде, Живко
 се бѣше научилъ да лови риба
 съ вждица. Вързалъ единъ
 дъ-ългъ конецъ на върбовъ
 пржтъ; прикрепилъ тапа отъ
 шише по срѣдата на конца;
 вързалъ на края на конца тън-
 ка иглена кукичка; наболъ на

игличка едно червейче и — го-
 тово!

Сега Живко бѣше проточилъ
 дългия върбовъ пржтъ навѣтре
 въ водата. Той бързо дигна
 пржта и изтегли една мрѣнка.
 Следъ малко още една. По-после
 — още една.

Живко ловѣше риба — не си
 играеше. На една връвь той бѣ
 нанизалъ вече десетина-петна-
 десетъ рибки.

Другитѣ деца се чудѣха на
 Живка. И при всѣка уловена